

Podle toho činilo by nejnižší výslužné st-lovo (incl. zvýšení dle § 155 odst. 2 plat. zák.) 7800 Kč ročně. Ježto však normální výslužné st-lovo (40% pens. základny) by podle nař. rozhodnutí činilo 7200 Kč, tedy sice více než minimální částka dle § 155 odst. 1 plat. zák. (t. j. 6600 Kč), ale méně než minimální pense včetně zvýšení vzhledem na manželku (6600 + 1200 = 7800Kč), musilo by mu toto výslužné, aby úřad vyhověl předpisu § 155 odst. 2 plat. zák., na toto minimum býti zvýšeno a musilo mu tedy býti přiznáno zvýšení 600 Kč. Pro zvýšení o částku 1200 Kč nebylo dle toho, co o dosahu ustanovení druhého odstavce § 155 řečeno, podkladu.

Dále namítá stížnost, že žal. úřad nepřiznal st-li výchovné pro jeho nezaopatřeného schovance Michala D.

Dle § 160 odst. 2 plat. zák. přísluší zaměstnancům ve výslužbě výchovné přídavky na děti v té výši a potud, pokud by jim příslušely za činné služby. — Nárok na výchovné na schovance jest za určitých předpokladů normován v § 144 odst. 5 plat. zák. Dle odst. 6 téhož § jest nárok na výchovné, jakož i každou okolnost, která má vliv na trvání nároku nebo na výši výchovného, v čas ohlásiti a případné podmínky prokázati. Vyžaduje tedy přiznání nároku na výchovné zvláštního řízení. Ježto pak nař. rozhodnutím byly st-li vzhledem k jeho pensionování z moci úřední (§ 80 odst. 2 služ. pragm.) odpočívne požitky vyměřeny rovněž z moci úřední, není vadou řízení, jestliže žal. úřad nerozhodl současně o přiznání nároku na výchovné na zmíněného schovance. Dle odv. spisu podaného žal. úřadem jedná se ostatně o přiznání výchovného na tohoto schovance ve zvláštním řízení, a není tedy nař. rozhodnutím otázka tato ještě rozřešena (§ 5 zák. o ss). — — —

č. 8283.

Policejní právo trestní. — Řízení správní: * Není nároku na náhradu útrat právního zastoupení uraženého v řízení podle §§ 1339 a 1340 o. z. o.

(Nález ze dne 6. prosince 1929 č. 21.847.)

V ě c: MUDr. Karel H. v M. proti ministerstvu vnitra o náhradu útrat zastupování.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v T. z 15. prosince 1925 byl Richard U. v T. odsouzen k pokutě 40 Kč pro přestupek § 1339 o. z. o., jehož se dopustil tím, že v uzavřeném dopise, řízeném na st-le, tohoto urazil na cti. Žádosti st-lově za přisouzení útrat právního zastoupení osp výměrem ze 16. ledna 1926 nevyhověla.

Odvolání st-lovo zamítla zsp v Praze rozhodnutím z 9. února 1926 z důvodu, že tu není zákonných předpokladů, aby mohl býti st-li přiznán právní nárok na náhradu výloh, spojených s právním zastoupením; tento nárok právní může býti přiznán pouze v těch případech, kde to zákon výslovně stanoví. K vývodům odvolatelovým podotknuto, že nelze ná-

hradu škody dle § 1340 o. z. o. ztotožňovati s výlohami právního zastoupení. Dalšímu odvolání st-lovu nevyhověl žal. úřad z důvodů rozhodnutí zsp-é a zamítl současnou žádost za přiznání dalších výloh spojených s podáním předmětného odvolání proto, že výlohy takové v adm. řízení mohou býti přisouzeny pouze v oněch případech, v kterých zákon to výslovně stanoví.

Stížnost dovozuje nezákonnost nař. rozhodnutí tvrzením, že podle § 1340 o. z. o. náleží úřadům, rozhodujícím podle § 1339 o. z. o., tedy v daném případě úřadům politickým, aby rozhodly o odškodnění podle ustanovení II. dílu 30. hlavy o. z. o. Škoda, vzniklá st-li, záleží v tom, že v řízení pro uvedený přestupek použil právní pomoci advokáta, k čemuž byl podle § 8 adv. řádu a §§ 80 a 81 instrukce pro polit. okr. úřady (min. nař. ze 17. března 1855 č. 52 ř. z.) oprávněn a tím že mu způsobeny byly výlohy. — Tomuto názoru nemohl nss přisvědčiti. Útraty, které vzniknou straně tím, že se dá ve sporu s jinou stranou před úřady zastupovati advokátem, nelze pokládati za škodu ve smyslu ustanovení cit. 30. hlavy o. z. o., která jí byla druhou stranou, ve sporu podlehnuvší, resp. odsouzenou, způsobena. To vychází z toho, že náhrada těchto útrat neposuzuje se podle cit. předpisů, nýbrž podle zvláštních norem, pro ten který obor o tom vydaných (srov. §§ 40 a násl. civ. proc. ř., hlava XXII. tr. ř., § 92 česk. vod. zák., § 77 pat. zák., § 6 znám. nov. z r. 1895). Kde takového zvláštního předpisu není, nemá strana také nárok, aby jí byly přisouzeny útraty, vzniklé zastupováním, a aby náhrada jich uložena byla jejímu procesnímu odpůrci. Že nelze v řízení správním prostě užítí analogie civ. proc. řádu, je zřejmo z toho, že pro toto řízení zákonodárce v jednotlivých materiích, tedy právě jen tam, kde podobný nárok chtěl uznati, učinil výslovné opatření.

č. 8284.

Ochrana zaměstnanců. — Řízení správní: O mzdovém nároku zaměstnance z důvodu předčasného vystoupení ze služby pro zavinění zaměstnavatelovo rozhodují podle zák. č. 244/22 řádné soudy.

(Nález ze dne 6. prosince 1929 č. 22.048.)

V ě c: Marie W. v P. proti exposituře ministerstva zemědělství v Bratislavě o mzdový spor.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Okr. úřad v P. rozhodl jako prvostupňová adm. vrchnost podle § 115 zák. čl. XIII:1876, že »Michal S. v N. jako zaměstnavatel je povinen zaplatiti st-lce od pravoplatnosti tohoto usnesení během 15 dnů pod titulem služebních požitků na výpovědní lhůtu 6 týdnů, počínajíc dnem 3. února 514 Kč pod následky exekuce«.

Župní úřad v Košicích pozměnil rozhodnutím z 11. prosince 1924 k odvolání Michala S. výměr okr. úřadu potud, že náhradu mzdy a stravného stanovil od vystoupení ze služby na dobu 3 měsíců, a to od 4. února 1924 do 3. května 1924 celkovou částkou 1186 Kč (t. j. náhrada mzdy